

Opakování, matka moudrosti – kým je pro nás Ježíš Kristus

Dle deklarace Dominus Iesus z roku 2000

15. Nezdá se v teologii navrhuje neužívat výrazů jako „jedinečnost“, „univerzálnost“, „absolutnost“. Jejich užívání údajně vzbuzuje dojem, že se význam a hodnota spásy události Ježíše Krista vůči jiným náboženstvím přehnaně zdůrazňují. Ve skutečnosti zmíněné výrazy jednoduše vyjadřují věrnost zjevenému faktu vzhledem k tomu, že představují rozvoj samotných pramenů víry. Vždyť společenství věřících již od počátku přiznávalo Ježíšovi takový význam pro spásu, že pouze on, jako Boží Syn, který se stal člověkem, byl ukřižován a vstal z mrtvých, má skrze poslání, jež dostal od Otce, a v síle Ducha svatého za cíl darovat zjevení (sr Mt 11,27) a božský život (sr Jan 1,12; 5,25–26; 17,2) celému lidstvu a každému člověku.

V tomto smyslu můžeme a musíme říci, že Ježíš Kristus má pro lidský rod a jeho dějiny zvláštní a jedinečný význam, hodnotu, vlastní pouze jemu, výlučnou, všeobecnou a absolutní. Vždyť Ježíš je Boží Slovo, které se stalo člověkem pro spásu všech. 2. vatikánský koncil shrnul toto povědomí víry a učí: „Boží Slovo totiž, skrze něž všechno bylo stvořeno, samo se stalo tělem, aby tak – jako dokonalý člověk – všechny spasilo a celé veškerenstvo znovu spojilo pod jednu hlavu. Pán je cíl lidských dějin, bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace, střed lidského pokolení, radost všech srdcí a naplnění všech jejich tužeb. Jeho vzkřísil Otec z mrtvých, vyvýšil a umístil po své pravici, jeho ustanovil soudcem živých i mrtvých.“ Právě tato jedinečnost Kristova mu propůjčila absolutní a univerzální význam, takže on, který sám je částí dějin, je zároveň středem i cílem dějin: „Já jsem alfa i omega, první a poslední, začátek i a konec (Zj 22,13).“

Zdroje: <http://web.katolik.cz/feeling/library/dominus%20iesus.pdf>; VITI, Timoteo (1469–1523). *Noli me tangere*. Wikimedia Commons. Volné dílo. Dostupné z: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/3a/Cagli_-_Timoteo_Viti_-_Noli_me_tangere.jpg.

Zpravodaj lounské farnosti

Vydává Farní rada Římskokatolické církve v Lounech
www.farnostlouny.com • Duben 2023 • Ročník 16 • Neprodejné

Úvodní zamyšlení

„*Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý.*“

(Zjevení Janovo 1,17)

Aktuálně

Každou středu od 10:00 se koná *mše svatá* v *Domově pro seniory U Pramene Louny*.

Každou sobotu od 18:00 se pravidelně koná v *kostele svatého Jakuba v Cítolibečech mše svatá* (kromě 8.4. – Bílé soboty) s nedělní platností.

Na Velký pátek 7. dubna 2023 je vyhlášena sbírka na *Jeruzalémský Boží hrob* ve Svaté zemi.

Ve čtvrtek 13. dubna 2023 od 18:30 proběhne *setkání farní rady*.

V sobotu 15. dubna 2023 můžete svou účastí opět podpořit *Národní pochod pro život a rodinu*. Více informací naleznete na webové stránce <https://hnutiprozivot.cz/pochod-pro-zivot>.

V sobotu 22. dubna 2023 od 14:30 Vás zveme *do Třeboce k poutní slavnosti ke cti svatého Vojtěcha*.

V neděli 23. dubna 2023 se uskuteční *hlavní oslavy 1050. výročí založení pražského biskupství*. Zájemce o historii naší Církve upozorňujeme na tv pořad *Historie.cs – 1050 let svatovojtěžského stolce*, ve kterém hovoří čeští historici Jiří Mikulec, Michal Pehr, Petr Sommer, Marek Šmíd a arcibiskup pražský Jan Graubner; více viz web stránka <https://www.ceskatelevize.cz/porady/10150778447-historie-cs>.

Velikonoční, nedělní a sváteční bohoslužby

- 2.4.2023 6. NEDĚLE POSTNÍ – KVĚTNÁ NEDĚLE**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.
Bohoslužbu zahájíme ve dvoře děkanství. Připomeneme si slavný vjezd Ježíše Krista do Jeruzaléma slavnou bohoslužbou se svěcením ratolestí, průvodem a čtením pašijí.
Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dolním Ročově
– Mše svatá ve 14:30.
- 6.4.2023 ZELENÝ ČTVRTEK**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 17:30.
Poslední večere Ježíše Krista. Památka ustanovení mše svaté.
- 7.4.2023 VELKÝ PÁTEK**
Děkanský kostel sv. Mikuláše
*Křížová cesta v 15:00. Svátost smíření od 16:00.
Den umučení Ježíše Krista – Velkopáteční obřady v 17:00.
Uctívání svatého kříže. Adorace u Božího hrobu.*
- 8.4.2023 BÍLÁ SOBOTA**
Děkanský kostel sv. Mikuláše *otevřen od 8:00.*
*Tichá individuální adorace u Božího hrobu od 8:00 do 18:00
(přítomna služba dle domluvenému seznamu) po celý den.*
Děkanský kostel sv. Mikuláše
**VIGILIE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ
JEŽÍŠE KRISTA**
Slavná mše svatá v 20:00.
*Žehnání ohně a velikonočního paškálu,
četba z Písma svatého, obnova křestního vyznání.*
-
- 9.4.2023 BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ
SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.
Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Opočně
– Mše svatá v 11:00.
Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.

- 10.4.2023 VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.
- 15.4.2023 SOBOTA VELIKONOČNÍHO OKTÁVU**
Kostel sv. Jakuba v Cítolibeč – Mše svatá v 18:00.
- 16.4.2023 2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
NEDĚLE BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.
Kostel sv. Vavřince v Černčicích – Mše svatá v 16:00.
- 22.4.2023 SOBOTA 2. VELIKONOČNÍHO TÝDNE**
Kaple sv. Vojtěcha v Třeboci – Poutní mše sv. ve 14:30.
Kostel sv. Jakuba v Cítolibeč – Mše svatá v 18:00.
- 23.4.2023 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.
Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.
- 25.4.2023 SVÁTEK SV. MARKA**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 17:30.
- 29.4.2023 SOBOTA 3. VELIKONOČNÍHO TÝDNE
SVÁTEK SV. KATEŘINY SIENSKÉ**
Kostel sv. Stanislava v Měrunicích – Mše svatá v 14:00.
Kostel sv. Jakuba v Cítolibeč – Mše svatá v 18:00.
- 30.4.2023 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.
- 1.5.2023 SVÁTEK SV. JOSEFA DĚLNÍKA**
Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 17:30.

I poslední jistota padla

autor Rh, převzato z <https://www.vira.cz/texty/tema-tydne>

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časné ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ (J 20, 1)

Velikonoční ráno. Ještě za tmy se Marie vydává ke hrobu, kam byl Ježíš po kruté smrti ukřižováním pohřben. Po všem, co Marie s Ježíšem v uplynulých dnech prožila, byla toto pro ni jediná jistota. Ježíš v hrobě. Ale i tato poslední jistota padla. Hrob je prázdný, někdo Ježíše odnesl neznámému kam. Co s tím? Zoufat si? Nebo naopak doufat, že i prázdný hrob může mít smysl?

Na Mariinu výzvu přiběhnou učedníci – Petr a Jan. Když vidí prázdný hrob, v údivu, ne v beznaději, odcházejí domů a Janovi k víře stačí pouze to, že vidí svinutá plátna, do kterých byl Ježíš zabalen.

Marie stála před hrobem a plakala. Najednou slyší, že ji kdosi oslovuje jménem. Poznala, že je to Ježíš. „Obyčejné“ oslovení jménem...

Nebylo to nic okázalého, co způsobilo, že učedníci i Marie uvěřili. Něco podobného zažili později i učedníci jdoucí do Emauz.

Víra se rodí v důvěrných okamžicích. Jsou to chvíle a události, které pro někoho jiného nemusí znamenat vůbec nic. Bůh přichází do našich životů něžně a nenápadně, do ničeho nás nenutí, jen způsobem srozumitelným a pochopitelným pro každého individuálně sděluje, že je s námi a má nás rád.

Když Mu uvěříme, začíná cosi nového, i když se může zdát, že navenek se nezměnilo nic. Bolesti a trápení tohoto světa, našich vztahů, našich životů zůstávají. Ale to nové je, že jsme se setkali s Ježíšem, který nám, především teď o Velikonocích (ale nejen) říká: „Vstal jsem z mrtvých a jsem stále s tebou. Neboj se vydat se na cestu se mnou na cestu vzkříšení k plnému životu.“

A to je naší nadějí.

Zdroje: <https://www.vira.cz/texty/tema-tydne/i-posledni-jistota-padla>; ROMANELLI Giovanni Francesco. *Sv. Jan a sv. Petr v prázdné hrobce Krista*, 1641. Wikimedia Commons [online]. [cit. 2023-03-01]. Volné dílo. Dostupné z: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/3e/Giovanni_Francesco_Romanelli_%281610-1662%29_-_St_John_and_St_Peter_at_the_Empty_Tomb_of_Christ_-_PD.260-1985_-_Fitzwilliam_Museum.jpg .

Prorok a věstec – Zamyšlení z Bible /4

Úryvek z knihy Čtení z Bible Jana Sokola

„Překročíš-li řeku Halys, zničíš velikou říši,“ řekla věštyně králi Kroisovi, když se chystal na válečnou výpravu. Ten to ovšem pokládal za příznivou věštbu, řeku překročil, válku prohrál a zničil „velikou říši“ – ovšem svoji vlastní. Měla ta věštyně „pravdu“?

Biblický prorok se ale od pohanských věstců liší velice pronikavě tím, že odhaluje neřest nebo zločin a případné budoucí neštěstí vysvětluje jako trest, přivolaný zločinem. I když to tedy může znít paradoxně, je biblický prorok daleko bližší vědci, který vidí souvislost mezi příčinou a následkem, než věstci, který vidí důsledek, ale žádnou příčinu ani souvislost.

V obdobích velkých nejistot, kdy se lidé úzkostlivě ptají, co je čeká, a kdy ztrácejí víru ve své schopnosti nějak si s tím poradit, roste touha a potřeba, něco se o budoucnosti „dozvědět“ (...) Není tedy divu, že potom ve společnosti kvetou všelijaké věštby a pověry, které ani nemusí nic vysvětlovat a

dokládat: stačí, když naznačí, co bude.

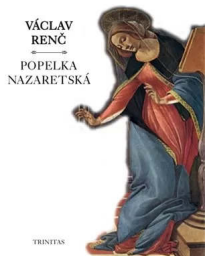
Napětí mezi svobodou a osudem, mezi tím, co chci a mohu dosáhnout, a tím, co se na mne prostě přivalí, patří k lidskému životu vždy a všude. I ten nejodvážnější a nejsvobodnější člověk dobře ví, že nemá svůj život plně v rukou, a i ten nejzstrašenější se dokáže svému „osudu“ občas postavit a bránit – zejména když mu opravdu o něco jde. Neboť paradoxně ve chvílích skutečné nouze a skutečného ohrožení, v bídě, ve válce, při katastrofách a neštěstích lidé většinou na osud nemyslí: brání se, bojují o život a někdy dokáží neuvěřitelné věci.

Také zde se tedy lidský život pohybuje mezi dvěma krajnostmi: mezi rezignací, kdy se sám předem vzdal svému osudu, a naivním „aktivismem“, kdy se tváří, jako by si se vším dokázal poradit svým vlastním úsilím. Biblické stanovisko sice svobodu silně zdůrazňuje, není však rozhodně aktivistické. Jenže tím druhým, opačným pólem pro Bibli není žádný neosobní „osud“, nýbrž závislost člověka na Hospodinu, na jeho Bohu. A ten mu své záměry ohlašuje předem – ne jako odhalení nějakých tajemství, nýbrž jako souvislost mezi proviněním a trestem. Nebo ještě jinak: člověk, který se ze všech sil snaží o to, co pokládá za správné, si s tím, co sám nedokáže ovlivnit a zvládnout, nemusí lámat hlavu. Věci, na které nestačím, jsou v rukou Božích – a je o ně tedy dobře postaráno. To má židovský a i křesťanský věřící vědět, a neměl by proto podléhat pokušení nahlížet do budoucnosti nějakou „klíčovou dírkou“, pokoutní cestou nějakého věštění.

Zdroje: SOKOL, Jan, ed. *Čtení z Bible: výběr textů ze Starého a Nového zákona*. Praha: Česká biblická společnost, 1996. s. 268 – 269; MICHELANGELO. *Prorok Jeremiáš*, 1508-1512. Volné dílo. Dostupné z: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/9/9b/Michelangelo_Buonarroti_027.jpg .

Připomeňme si – právě před 50 lety

zemřel katolický básník, dramatik a překladatel
Václav Renč (*28.11.1911 – †30.04.1973)

Otevřeme-li Kancionál – společný zpěvník českých a moravských diecézí vydávaný od roku 1973, nalezneme zde více přeložených i původních textů právě od Václava Renče; mezi nejznámější patří píseň *Blíž k tobě, Bože můj* (č. 901), *Tichá noc* (č. 224), *Stála Matka* (č. 314) nebo *Lid český* (č. 834, ke sv. Zdislavě). Jeho dílem je také citlivý překlad žalmů, které vyšly roku 2010 v Karmelitánském nakladatelství pod názvem *Hlas Páně tříští cedry*, a především mimořádná báseň *Popelka Nazaretská*. Pro veli-

konoční číslo zpravodaje jsme vybrali *Velikonoční hymnus* – text Václav Renč a hudba Vít Petru:

Velikonoční hymnus

Zde jest Král z Krále, dítko z Panny
jež vyhojí ty temné rány,
/: zející v nitru národů :/

Ó blažení, kdo v Tebe věří.
Teď nedbaje už stěn a dveří
/: budeš k nim vcházet, host a Pán :/

A v rozžhavená srdce jejich
se vlévati ne po krůpějích,
/: ale jak déšť, jak oceán... :/

Mnozí ho spatří, mnozí tuší
a mnoho vyvolených duší
/: už hmatá světlo jeho stop :/

A přátelé i nepřátelé
šeptají kradmo, rozechvěle
/: On vstal! On vstal! je prázdný hrob! :/

Zdroje: <https://zpevník.proscholy.cz/pisen/3481/velikonocni-hymnus-renc>; <https://kancional.cz>;
https://eshop.cirkev.cz/public/media/files/1/source/webp/537_popelka-nazaretska.webp; ŠTOGROVÁ
JARMILA. *Václav Renč – básník hluboké víry*. Psalterium. 2012, r. 6, č. 1, s. 1, 2 a 4.

Úryvek z knihy Deset vyznání

Nejen o pokoře s Eduardem Hakenem

MUDr. Eduard Haken (*22.03.1910 – †12.01.1996), národní umělec. Byl český operní pěvec – basista, přes půl století přední člen opery Národního divadla v Praze; který se narodil v západoukrajinské obci Šklíň. V knižním rozhovoru vzpomíná také na svého staršího bratra, který před ním vystudoval v Praze medicínu a stal se lékařem.

*Říká se, že každá nepokora, vzpurnost a nadřazenost se dá překonat či od-
pustit. Nejhůř se prý člověk zbavuje nepokory vůči Bohu.*

Lidé, kteří opovrhují Bohem a říkají, že se bez něj obejdou, žijí v bludu. Z každého bludu se dá ale nějak dostat. Nic není předem ztraceno. Vzpomínám na svého bratra. Když umíral, byl jsem zrovna na Ukrajině u rodičů na prázdninách. Jednoho dne přišel telegram, že bratr leží na Bulovce a je vážně nemocen. Byl jsem znepokojený. Ovšem druhý den přišel další telegram, že bratra operovali a jeho stav je uspokojivý, a tak jsme se trochu uklidnili. Za dva dny přišel třetí telegram, v němž stálo, že bratr Jaroslav zemřel. Samozřejmě jsem hned spěchal do Prahy na pohřeb. Byla to pro mne velká tragédie a ztráta. Bratrovi kolegové-lékaři, kteří se mě po pohřbu velmi pěkně ujali, mi vyprávěli, jak Jaroslav odcházel. Po hnisavé angíně dostal trombózu. Ležel v agónii a už nic nevnímal. Konec měl přijít každou chvíli. Jeho kolegové stáli u postele a přemýšleli, jak zařídí pohřeb, když tu není nikdo z rodiny. Doktorka Pušová tehdy řekla ostatním: „On Sláva byl bezvěrec.“ A tu se z postele ozvalo: „Já jsem pravoslavný.“ Byla to poslední slova mého bratra. Celý život neprojevoval o víru zájem, teprve na smrtelné posteli se k ní přihlásil. A toto je pro mne mementem, že uvnitř každého z nás musí být něco, čemu člověk věří. A bylo by dobře, kdyby to každý hledal a poznával, dokud je čas.

Zdroje: https://cs.wikipedia.org/wiki/Eduard_Haken; KAŠPÁRKOVÁ, Marcela. *Deset vyznání*. 2. vydání. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001. s. 21, 22, 29–30;
http://biography.hiu.cas.cz/Personal/index.php/Soubor:Haken_Eduard_portret.jpg.